

Overweging (nav Micha 2 en Matt.24: 32-35) en aansluitend orgelspel

Lieve mensen, jong en oud, gemeente van Christus

Ach nu alweer Advent?
Ik heb het de afgelopen week
al veel mensen horen zeggen!
Ja.... Advent is begonnen.
Tijd van verwachting,
van bezinning en ook van hoop op beter.
Hoop naar beter is meestal het sterkst
als het niet goed gaat.
Met jezelf, je omgeving, de wereld.

Leven wij momenteel in een slechte tijd?
Ach..... als je gezond bent,
je salaris komt binnen,
met familie en vrienden gaat het goed.
Nou..... dan kan het al gauw goed zijn.
Maar....als ik zo eens om me heen kijk,
naar de omgeving en het wereldgebeuren,
is het dan wel zo'n vrolijke tijd?
Het verdriet in Urk over de gezonken kotter.
Protesten in Hong Kong, aanslag in Londen.
De uitspraak na 37 jaar
over de decembermoorden in Suriname.
Die doorgaande onrust:
in het midden oosten, Soedan, Mali, Congo.
Drugsbendes, vluchtelingen, aardbevingen.

Vrijdagmorgen liepen we in Klein Salland verband
een kleine pelgrimstocht rondom Wesepe.
Daar spraken we over de scheuren en de rafels
van ons eigen leven.
Niemand die daaraan ontkomt.
Maar we hadden het ook over duurzaamheid,
en onze zorgen over het geloof in Klein Salland/Nederland.
Al wandelende dacht ik vrijdag:
het is goed dat we ons ook bezinnen
en in gesprek gaan over wat ons bezig houdt.

Dat Advent en Kerst niet alleen maar
kaarsjes, gezelligheid en lekker eten is.
Tuurlijk mag dat er ook zijn,
maar we doen Advent en Kerst te kort
als we alleen in die sfeer blijven hangen.
Het is voor ons namelijk veel moeilijker om een.....
in een stal geboren Koningskind te ontvangen,
alhoewel..... dat misschien ook nog meevalt.
Maar het wordt moeilijker als dat Koningskind zegt,
dat je net als Hij tot in de achteraf-buurten
op zoek mag gaan
naar al wie verloren en verdwaald rondlopen.
Eigenlijk is dat NIET de boodschap
waar we op zitten te wachten, toch?
Advent is wat dat betreft ook wel een crisis
in onze eigen harten!

De lezingen van vanmorgen doen in die zin
ook een appel op ons.
En zijn nog steeds actueel.
Micha, niet altijd de gemakkelijkste profeet om te lezen,
leeft ook in een crisistijd.
Micha treedt op zo tussen 740 en 700 voor Christus.
Een tijd van dreiging en crisis.
De Assyriërs hebben in 721 Samaria
met de grond gelijk gemaakt.
De bovenlaag van de bevolking
is afgevoerd naar Assyrië.
Micha ziet dat het land en het volk,
dat nog over is,
gebukt gaat onder machtsmisbruik.
Er is veel mis, zowel in sociaal
als in godsdienstig opzicht.
Micha is scherp
en in beeldende taal beschrijft hij,
aan de mensen in Jeruzalem,
want daar huist het kwaad van Israël,
zoals bij ons vaak wordt gezegd Den Haag,
wat er mis is en tot welke ramp dit kan leiden.
Het is een steeds herhalend gebeuren in de bijbel.

Als het volk afdwaalt van God,
dan gaat het mis.
Micha klaagt met name de machthebbers aan.
De elite, waaronder priesters en profeten.
Zij misbruiken hun positie.
Bedenken plannen
die niet ten goede komt aan de gemeenschap,
maar alleen henzelf.
En daarbij gaan ze berekenend
en doordacht te werk.
Smeden hun plannen al in hun bed
om ze de volgende ochtend uit te voeren!
Met andere woorden:
ze weten en beseffen wat ze doen.
Hun daden zijn niet impulsief of eenmalig.
En je kunt ze ook niet goed praten.
Omdat hun plannen
levens van andere mensen kapotmaken,
terwijl ze zichzelf verrijken.

Toen ik mij verdiepte in deze lezing dacht ik:
Het lijkt gewoon te gaan over onze tijd.
Wij horen ook dagelijks over corruptie,
verkeerde voorlichting, verrijking van zichzelf
in plaats van de gemeenschap.
Het geloof dat steeds verder afneemt,
alhoewel er een grote honger naar zingeving is.

Micha lijkt een klokkenluider van zijn tijd.
Houdt de mensen een spiegel voor.
Het hoofdstuk begon ook niet voor niets met 'Wee'
De hoorders/lezers van toen wisten,
dat ze de woorden serieus moesten nemen.
Dat mensen zich op de verkeerde weg begeven
als ze alleen zichzelf verrijken.
Het staat haaks op de wetten van Mozes.
Veld na veld roven?
Terwijl volgens deze wetten
de grond niet van de gebruiker of de bezitter is,
maar van God zelf.

En dus niet kan worden vervreemd.
Hier botsen dus Gods regels
met wat gangbaar is geworden
in de tijd van Micha,
maar ik denk ook met wat gangbaar is geworden
in onze samenleving.
In zo'n samenleving hebben de meest kwetsbaren
het ergste te vrezen.
In de bijbel de wees, de weduwe en de vreemdeling.
waarbij je moet bedenken dat vrouwen of kinderen
voor altijd als slaaf konden worden verkocht.
Misschien kunnen we voor onze tijd
als kwetsbaren noemen:
zij die leven onder het minimum inkomen,
vanwege ziekte of andere,
misschien soms ook verkeerde keuzes
leven van wat de voedselbank te bieden heeft.
Of vluchtelingen.
Of zij die leven onder een wreed en corrupt regime.
En denk nog eens aan die geroofde Yezidi vrouwen.
Ik hoef het niet in te vullen,
u/jij kunt het zelf ook bedenken.
Ik denk wat dat betreft,
dat de boodschap van Micha
ook nog steeds voor ons geldt.
Als wij menen God te moeten loslaten,
het zelf wel te kunnen regelen,
zijn regels over Hem liefhebben
en de naaste als onszelf aan onze laars lappen.
Dan ontstaat vanzelf de gedachte:
eerst ik en dan zien we wel weer.
En dan wordt het duister in de wereld
voor veel mensen
die letterlijk en figuurlijk gesproken
geen helper hebben.
Daarom ook het belang van de Matteus lezing:
Leer van de vijgenboom,
met andere woorden wees waakzaam!
Waakzaam over wat er gebeurt in de wereld.
Want je leeft niet alleen,

maar met God en anderen.

Het is nogmaals mooi uitgebeeld in de symbolische schikking.

God, de ander en jijzelf.

We hebben elkaar nodig om elkaar te dragen.

Om licht te kunnen zijn voor God

en onze medemens.

Daarom zoek je verbinding met elkaar,

in een krans, geen begin, geen eind,

maar een cirkel die zich steeds herhaalt.

De lezingen leren ons

dat ook het kwaad een terugkerend iets is.

Maar Gods licht leert

dat het ook steeds weer Kerst kan worden.

Dat we mogen uitzien naar een beter leven,

daar met elkaar aan werken,

zodat eens de nacht ten einde loopt

en we Gods licht mogen zien!

Mag het zo zijn.

Amen